A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2024. november 13. *

„Európai uniós védjegy – RUSSIAN WARSHIP, GO F**K YOURSELF európai uniós ábrás védjegy bejelentése – Feltétlen kizáró ok – Megkülönböztető képesség hiánya – Az (EU) 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja – Politikai jelmondat – Egyenlő bánásmód – A megfelelő ügyintézés elve – A 2017/1001 rendelet 71. cikkének (1) bekezdése”

A T-82/24. sz. ügyben,

Administration of the State Border Guard Service of Ukraine (székhelye: Kijev [Ukrajna], képviseli: P. Holý ügyvéd)

felperes

az **Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO)** (képviseli: D. Hanf, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

A TÖRVÉNYSZÉK (harmadik tanács),

a tanácskozások során tagjai: P. Škvařilová-Pelzl, elnökként eljárva, I. Nõmm és G. Steinfatt (előadó) bírák,

hivatalvezető: V. Di Bucci,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára,

tekintettel arra, hogy a felek az eljárás írásbeli szakaszának befejezéséről való értesítést követő háromhetes határidőn belül nem kérték tárgyalás tartását, és mivel ennek nyomán a Törvényszék az eljárási szabályzata 106. cikkének (3) bekezdése alapján úgy határozott, hogy a keresetről az eljárás szóbeli szakaszának mellőzésével határoz,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: angol.

Ítéletet

1 Az EUMSZ 263. cikken alapuló keresetében a felperes, az Administration of the State Border Guard Service of Ukraine az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO) első fellebbezési tanácsa 2023. december 1-jei határozatának (R 438/2023-1. sz. ügy) (a továbbiakban: megtámadott határozat) hatályon kívül helyezését kéri.

A jogvita előzményei

2 2022. március 16-án a felperes jogelődje az alábbi ábrás megjelölés európai uniós védjegyként történő lajstromozása iránti kérelmet nyújtott be az EUIPO-hoz:

РУССКИЙ ВОЕННЫЙ КОРАБЛЬ, ИДИ НА**Й

RUSSIAN WARSHIP, GO F**K YOURSELF

3 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 9., 14., 16., 18., 25., 28. és 41. osztályba tartozó árukkal és szolgáltatásokkal kapcsolatban tették, amelyek az egyes osztályok vonatkozásában az alábbi leírásnak felelnek meg:

– 9. osztály: „Navigációs, irányító, nyomkövető, jelölő és kartográfiai eszközök; mérő-, érzékelő, megfigyelő és ellenőrző készülékek; mágnesek, mágnesező és demagnetizáló eszközök; optikai eszközök, erősítők és korrektorok; rögzített tartalom; biztonsági, védelmi, védő- és jelzőberendezések; az Ukrajna elleni orosz katonai agresszióval kapcsolatos műalkotásokat, szöveget, hang- és videotartalmat tartalmazó, letölthető multimédiafájlok portfóliójaként használt szoftverek, amelyeket nem helyettesíthető tokenekkel (NFT) hitelesítettek”;

– 14. osztály: „Ékszerek; drágakövek, gyöngyök és nemesfémek, valamint ezek utánzatai; kulcstartók és kulcstartóláncok, valamint ezek láncdíszei; időmérő műszerek; kronométerek; utalványként használt kerámiakorongok; érmék; gyűjtőérmék; emlékérmék; emlékplakettek; szobor alakú emlékpoharak nemesfémből; személyes használatra szánt dísztárgyak [apró dísztárgyak vagy ékszerek]; divatkulcstartók nemesfémből; azonosító karkötők [ékszerek]; azonosító táblák nemesfémből; gyűjtőérme-készletek; gyűjteményi példányok, az érmék kivételével; műalkotások nemesfémből”;

– 16. osztály: „Papír, karton vagy műanyag zsákok és csomagoló-, csomagolási és tárolási cikkek; dekorációs, művészeti és hordozó anyagok; papír kancsóalátétek; karton kancsóalátétek; papírzászlók; papírpartedlik; karton terítékek; eldobható papír szalvéták; papír kéztörlő; papír törlőkendőtekercs; papír asztalfutó; papír asztalkendő; papír és karton; nyomtatványok, papíráruk és oktatási anyagok; műalkotások, papír és karton figurák, építészeti modellek”;

– 18. osztály: „Poggyászok, táskák, pénztárcák és egyéb szállítóeszközök; esernyők és napernyők; bőrből készült öntapadós címkék táskákhoz; bőrutánzatú kártyatartók; bőrkártyatartók; bőrből vagy bőrkartonból készült dobozok; bőrcímkék; bőr és műbőr”;

– 25. osztály: „Ruházati cikkek; lábbelik; kalapáruk; ruházati cikkek, lábbelik és fejfedők részei”;

– 28. osztály: „Fizikai edzéshez és és sporthoz szánt eszközök; játékok, játékszerek és játékcikkek”;

– 41. osztály: „Kiadás, jelentések készítése és szövegszerkesztés; oktatás, szabadidő és sport”.

4 2022. szeptember 13-án a bejelentett védjegy felperesre történő átruházását bejegyezték a lajstromba.

5 2022. december 22-i határozatával az elbíráló az európai uniós védjegyről szóló, 2017. június 14-i (EU) 2017/1001 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2017. L 154., 1. o.) 7. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett 7. cikke (1) bekezdésének f) pontja alapján teljes egészében elutasította a lajstromozás iránti kérelmet.

6 Az elbíráló határozata ellen a felperes 2023. február 21-én fellebbezést nyújtott be az EUIPO-hoz.

7 2023. június 13-án az első fellebbezési tanács elnöke és előadója közleményt intézett a felpereshez, amelyben arról tájékoztatta, hogy az ügy előzetes vizsgálatát követően és a 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdése f) pontja alkalmazhatóságának sérelme nélkül úgy tűnik, hogy a szóban forgó megjelölés nem rendelkezik megkülönböztető képességgel az említett rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében. A felperes 2023. július 13-án benyújtotta észrevételeit.

8 A megtámadott határozattal a fellebbezési tanács azzal az indokkal utasította el a fellebbezést, hogy a bejelentett védjegy a szóban forgó áruk és szolgáltatások tekintetében nem rendelkezik megkülönböztető képességgel, és ezért a 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján meg kell tagadni a lajstromozást.

A felek kérelmei

9 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;

– az EUIPO-t kötelezze a költségek viselésére.

10 Az EUIPO azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– tárgyalás tartása esetén a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

11 A felperes három jogalapra hivatkozik, amelyek közül az elsőt a 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére, a másodikat az egyenlő bánásmód és a megfelelő ügyintézés elvének megsértésére, a harmadikat pedig a 2017/1001 rendelet 71. cikke (1) bekezdésének megsértésére alapítja.

Az első, a 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított jogalapról

12 A felperes azt kifogásolja, hogy a fellebbezési tanács tévesen alkalmazta a 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontját, amikor megállapította, hogy a bejelentett védjegy nem rendelkezik megkülönböztető képességgel a szóban forgó valamennyi áru és szolgáltatás tekintetében.

13 A 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha nem alkalmas a megkülönböztetésre. Ugyanezen rendelet 7. cikkének (2) bekezdése szerint az (1) bekezdést akkor is alkalmazni kell, ha a kizáró ok csak az Európai Unió egy részében áll fenn.

14 A védjegy megkülönböztető képessége a 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében azt jelenti, hogy a védjegy lehetővé teszi a védjegybejelentésben szereplő árunak vagy szolgáltatásnak adott vállalkozástól származóként történő azonosítását, és így ennek az árunak vagy szolgáltatásnak más vállalkozások áruitól vagy szolgáltatásaitól való megkülönböztetését (lásd: 2011. február 8-i Paroc kontra OHIM [INSULATE FOR LIFE] ítélet, T-157/08, EU:T:2011:33, 44. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

15 Valamely védjegy megkülönböztető képességét egyrészt a védjegybejelentésben szereplő árukra és szolgáltatásokra tekintettel, másrészt az érintett vásárlóközönség észlelésére tekintettel kell értékelni (lásd: 2014. szeptember 25-i Giorgis kontra OHMI - Comigel [Két egybecsomagolt kehely formája] ítélet, T-474/12, EU:T:2014:813, 13. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

16 A 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjában említett, megkülönböztetésre nem alkalmas megjelölések nem képesek betölteni a védjegy alapvető funkcióját, nevezetesen az áru vagy szolgáltatás származásának azonosítását, lehetővé téve ily módon az adott védjeggyel megjelölt áru vagy szolgáltatás vásárlója számára, hogy későbbi vásárlás alkalmával pozitív tapasztalat esetén ugyanazt válassza, illetve negatív tapasztalat esetén másikat válasszon (2002. február 27-i Eurocool Logistik kontra OHIM [EUROCOOL] ítélet, T-34/00, EU:T:2002:41, 37. pont; lásd még: 2009. szeptember 15-i Wella kontra OHIM (TAME IT) ítélet, T-471/07, EU:T:2009:328, 14. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2024. március 13-i Quality First kontra EUIPO (MORE-BIOTIC) ítélet, T-243/23, nem tették közzé, EU:T:2024:162, 19. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

Az érintett vásárlóközönségről

17 A megtámadott határozat 26. pontjában a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy a bejelentett védjegy árujegyzékében szereplő áruk és szolgáltatások lényegében olyan mindennapi fogyasztási cikkekből és szolgáltatásokból állnak, amelyek elsősorban a nagyközönséget célozzák meg,

jóllehet ezen áruk és szolgáltatások némelyike szakembereknek is szánt. A szóban forgó áruk és szolgáltatások jellemzőitől függően az érintett vásárlóközönség figyelmének szintje az alacsonytól a magasig változhat.

18 Ezen értékeléseket, amelyeket egyébként a felperes sem vitatott, nem szükséges megkérdőjelezni.

A bejelentett védjegy megkülönböztető képességéről

19 A megtámadott határozat 27–37. pontjában a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy a bejelentett védjegy tárgyát képező mondat Ukrajna orosz megszállás elleni küzdelemének egyik szimbóluma. A fellebbezési tanács szerint e mondat az ukrán hadsereg katonáihoz és az országhoz, valamint ahhoz a történelmi eseményhez kapcsolódik, amelynek kapcsán az elhangzott. Így az érintett vásárlóközönség csak az e mondat által közvetített politikai üzenetet látja, és nem érzékeli és nem is jegyzi meg a megjelölést védjegyként, vagyis az azzal jelölt áruk és szolgáltatások kereskedelmi származásának megjelöléseként. Épp ellenkezőleg, a szóban forgó megjelölést az érintett vásárlóközönség reklámjellegűnek érzékeli, abban az értelemben, hogy az a bátorságot népszerűsíti egy szélsőségesen nehéz helyzetben, és nem úgy, mint amely valamely üzleti vagy kereskedelmi egységet népszerűsít. Tehát olyan politikai jelmondatról van szó, amely nem rendelkezik megkülönböztető képességgel. E tekintetben a felperes személye nem releváns. A fellebbezési tanács szerint az oroszul és angolul kifejezett üzenetet az Unió oroszul beszélő közönsége fogja megérteni. Az angol nyelvű mondat olyan angol alapszavakat tartalmaz, amelyeket minden alapfokú angol nyelvtudással rendelkező orosz beszélő könnyen megért.

20 A felperes szerint először is a fellebbezési tanács tévesen minősítette a bejelentett védjegyet „politikai jelmondatnak”. E védjegy az ukrán határőrség hadikiáltása volt a Kígyó-szigeten 2022. február 24-én, Oroszország Ukrajna elleni teljes inváziójának első napján. Így inkább egy egyetlen forráshoz és meghatározott időponthoz köthető eredeti mondatról van szó. Másodszor, még ha a bejelentett védjegyet később az Ukrajnának nyújtandó támogatásra felhívásként is használták, mivel az olyannyira egyedien kapcsolódik az Oroszországi Föderáció által elkövetett katonai agresszióra adott ukrán válaszhoz, nem lenne helyénvaló egy ilyen megjelölésre a megkülönböztető képességének értékelése során szigorúbb szempontokat alkalmazni, mint a más típusú megjelölésekre. Azon tény, miszerint egy megjelölés politikai jelmondatnak minősül, nem fosztja meg automatikusan minden áru vagy szolgáltatás vonatkozásában a megkülönböztető képességétől. Az Unió érintett vásárlóközönsége hozzászokott ahhoz, hogy politikai jelmondatokat áruk vagy szolgáltatások származásával kössön össze, anélkül hogy e jelmondatok használat révén megkülönböztető képességre tettek volna szert.

21 Másodsorban a felperes arra hivatkozik, hogy a bejelentett védjegy benne rejlő megkülönböztető képességgel rendelkezik a védjegybejelentésben szereplő áruk és szolgáltatások minden egyes kategóriája vonatkozásában, mivel az Unió átlagfogyasztójának nincs tudomása arról, hogy a megjelölés idegen nyelven mit jelent, és e fogyasztók közül kevesen hallották e kifejezést a védjegybejelentést megelőzően. A bejelentett védjegyben szereplő mondat megszületését kiváltó esemény és a védjegybejelentés között eltelt három hét ekképpen nem volt elegendő ahhoz, hogy a védjegybejelentés időpontjában a megjelölés széles körben megkülönböztető képességgel nem rendelkezőként használt vagy észlelt legyen. A bejelentett védjegy megkülönböztető képessége érintett áruk és szolgáltatások tekintetében való értékelésének elmulasztásával a fellebbezési tanács téves következtetésre jutott a reklámjelmondatokra vonatkozó ítélkezési gyakorlat jelen ügyre történő alkalmazását illetően. A fellebbezési tanács ugyanis tévesen alkalmazta a reklámjelmondatokra vonatkozó ítélkezési gyakorlatot, noha a bejelentett védjegynek nincs

benne rejlő reklámozási feladata, és ekképpen nem reklámjelmondat. A fellebbezési tanács tehát nem az adott ügy valamennyi releváns körülményének figyelembevételével értékelte a bejelentett védjegy megkülönböztető képességét.

22 Harmadszor, a felperes szerint a fellebbezési tanácsnak figyelembe kellett volna vennie azt a körülményt, hogy a bejelentett védjegy közvetlenül és egyértelműen kapcsolódik az ukrán határőrséghez, az e védjegyben szereplő mondat szerzőjéhez, valamint a felpereshez. Az EUIPO gyakorlata azt bizonyítja, hogy a politikai jelmondatokból álló védjegyek esetében a védjegybejelentő személye figyelembe vehető e védjegyek megkülönböztető képességének értékelése során, a vásárlóközönség más vállalkozások általi megtévesztésének elkerülése érdekében. A fellebbezési tanács azzal, hogy a jelen ügyben úgy ítélte meg, hogy a védjegybejelentő személye nincs kihatással a bejelentett védjegy megkülönböztető képességének értékelésére, nem vette figyelembe az adott ügy egyik alapvető körülményét.

23 A felperes azt állítja, hogy amennyiben valamely megjelölés annyira szorosan és egyértelműen kapcsolódik az e megjelölés keletkezése mögött álló vagy annak eredeténél szerepet játszó meghatározott természetes vagy jogi személyhez, az érintett vásárlóközönség e személyeket úgy tekinti, mint akik az e megjelöléssel ellátott áruk vagy szolgáltatások kereskedelmi származását képezik, és a megjelölést e személyekkel hozza kapcsolatba. Az uniós fogyasztók a bejelentett védjegyet szimbolikája miatt logikusan nem tudnák az ukrán államon és annak védelmezőin kívül mással kapcsolatba hozni. Ily módon, ha az átlagfogyasztó a bejelentett védjeggyel forgalmazott árut megvásárolja, gondolati kapcsolatot teremt az áru és a mondat szerzője között, és azt hiszi, hogy az ilyen áru megvásárlásával Ukrajnát támogatja. Ez az érintett fogyasztók megszokott gondolkodásmódja lenne, mivel az évek során különböző szervezetek hasonló gyakorlatának voltak kitéve.

24 Az EUIPO vitatja a felperes érveit.

25 E tekintetben először is a felperes sikertelenül hivatkozik arra, hogy a fellebbezési tanács hibát követett el, amikor a bejelentett védjegyet „politikai jelmondatnak” minősítette.

26 Ugyanis, amint azt a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 31. pontjában kifejtette, a bejelentett védjegyben szereplő mondatot közvetlenül az első használat után széles körben használták az Ukrajnának nyújtandó támogatásra felhívásként, és így az nagyon gyorsan az Oroszországi Föderáció által elkövetett agresszió elleni ukrán küzdelem szimbólumává vált. Így e mondatot politikai összefüggésben, ismétlődően, az Ukrajnának nyújtandó támogatás kifejezése és előmozdítása céljából használták. E helyzet tökéletesen megfelel a „politikai jelmondat” kifejezés fogalmának, amelyet maga a felperes terjesztett elő a keresetlevél 22. pontjában, vagyis egy politikai vagy társadalmi összefüggésben, ismétlődően egy gondolat vagy cél kifejezésére azzal a céllal használt kifejezés, hogy meggyőzzék a vásárlóközönséget vagy azon belül egy célcsoportot.

27 Bár a felperes arra hivatkozik, hogy a bejelentett védjegyben szereplő mondat nem politikai jelmondat, mivel éppen ellenkezőleg, a közvetlen halálos veszély fenyegetésére adott kifejező reakció, tény, hogy közvetlenül az e reakciót kiváltó eseményt követően e kifejezés a fenti 26. pontban említett értelemben politikai jelmondattá vált.

28 A felperes azt is tévesen kifogásolja, hogy a fellebbezési tanács úgy találta, hogy valamely politikai jelmondat szükségszerűen és automatikusan nem rendelkezik semmilyen megkülönböztető képességgel. A fellebbezési tanács a megtámadott határozat 31. pontjában kétségkívül megállapította, hogy azon tényből, miszerint a bejelentett védjegyben szereplő mondat azonnal

politikai jelmondattá vált, az következik, hogy a megjelölést azon történelmi eseményhez kapcsolódónak kell tekinteni, amelynek keretében e mondat elhangzott. Ezt követően azonban a bejelentett védjegy sajátosságaira hivatkozva kifejtette, hogy a fogyasztók csak a megjelölésből egyértelműen kitűnő politikai üzenetet látják, és így e védjegyet az érintett vásárlóközönség nem az általa jelölt áruk és szolgáltatások kereskedelmi származásának megjelöléseként érzékeli. Következésképpen a fellebbezési tanács nem alkalmazott sem automatikus érvelést abban az értelemben, hogy szükségszerűen egyetlen politikai jelmondat sem rendelkezik megkülönböztető képességgel, sem szigorúbb szempontokat nem alkalmazott, mint a nem politikai jelmondatokból álló megjelölések esetében.

29 Másodsorban, először is, és amint azt a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 36. pontjában helyesen megállapította, a bejelentett védjegyben szereplő orosz nyelvű mondat jelentését az érintett vásárlóközönség orosz nyelvtudással rendelkező része fogja érteni. A megjelölés egyébként tartalmaz egy olyan angol alapszavakból álló mondatot, amelyet könnyen megért az érintett vásárlóközönség angol nyelvet beszélő része, nevezetesen Írország és Málta érintett vásárlóközönsége, valamint az érintett vásárlóközönség azon része, amely alapvető angol nyelvismerettel rendelkezik.

30 A bejelentett védjegyben szereplő mondatot nagyon intenzíven használták nem kereskedelmi összefüggésben, és azt az érintett vásárlóközönség szükségszerűen szorosan összekapcsolja e kontextussal. Ugyanis, amint arra a fellebbezési tanács helyesen rámutatott, a bejelentett védjegyben szereplő mondat nagyon gyorsan Ukrajna orosz agresszió elleni küzdelmének, az ukrán hadsereg katonáinak, és így Ukrajnának az egyik szimbólumává vált. Figyelembe véve ezen esemény médiavisszhangjának mértékét, e mondat az Unió átlagfogyasztója által jól ismert ezen közelmúltbeli történelmi pillanathoz kapcsolódik majd.

31 Azon kifogást illetően, miszerint a fellebbezési tanács nem támasztotta alá bizonyítékokkal bizonyos állításait, emlékeztetni kell arra, hogy semmi nem tiltja, hogy az EUIPO az értékelése során közismert tényeket vegyen figyelembe (lásd ebben az értelemben: 2011. április 13-i Smart Technologies kontra OHIM [WIR MACHEN DAS BESONDERE EINFACH] ítélet, T-523/09, nem tették közzé, EU:T:2011:175, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Márpedig a felperes nem vitatta azon tényt, hogy a bejelentett védjegyben szereplő mondatot közvetlenül a 2022. február 24-i eseményt követően széles körben terjesztette a média, így az gyorsan Ukrajna orosz agresszió elleni küzdelmének szimbólumává vált. A felperes ugyanis annak állítására szorítkozott, hogy három hét nem elegendő ahhoz, hogy a szóban forgó megjelölést széles körben használják, és nincs bizonyíték arra, hogy azt intenzíven használták volna az Unióban az Ukrajna elleni orosz inváziót követő három hétben, ugyanakkor elismerte, hogy az invázió híre akkoriban a média egyik fő témája volt. Egyébiránt a felperes jogelődje maga is hivatkozott arra a 2022. március 16-án benyújtott védjegybejelentési kérelemben, vagyis az ítélkezési gyakorlat szerint (lásd ebben az értelemben: 2014. május 21-i Bateaux mouches kontra OHIM [BATEAUX-MOUCHES] ítélet, T-553/12, nem tették közzé, EU:T:2014:264, 23. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat) a feltétlen kizáró ok fennállásának értékelése szempontjából releváns időpontban, hogy a bejelentett védjegyben szereplő mondat olyan jelképes mondat volt, amely az Oroszországi Föderáció Ukrajnával szembeni katonai agressziójának kezdetét követő három héten belül a világ valamennyi országában híressé vált.

32 Másodszor, nem lehet helyt adni a felperes azon kifogásának sem, amely szerint a fellebbezési tanács tévesen alkalmazta a reklámjelmondatokra vonatkozó ítélkezési gyakorlatot, noha a bejelentett védjegynek nincs benne rejlő reklámozási feladata, és ekképpen nem reklámjelmondat, mivel ez a kifogás a megtámadott határozat téves értelmezéséből ered.

33 A megtámadott határozat 22–24. pontjában ugyanis a fellebbezési tanács a reklámjelmondatokra vonatkozó ítélkezési gyakorlatra emlékeztetett. Ezt az ítélkezési gyakorlatot azonban egyáltalán nem alkalmazta közvetlenül a jelen ügyre. Ebből az ítélkezési gyakorlatból inkább azon elvet vonta le, amely szerint az érintett vásárlóközönség kevés figyelmet fordít az olyan megjelölésre, amely nem biztosít számára azonnali információt a megvásárolni szándékozott áru származására vagy rendeltetésére vonatkozóan, mivel azt nem fogja védjegyként észlelni, vagy megjegyezni, és ezen elvet a jelen ügyre is átültette. A megtámadott határozat 31. pontjában azt is pontosította, hogy a bejelentett védjegyben szereplő mondat Ukrajna szabadságért, az orosz megszállással szemben folytatott küzdelmének egyik szimbóluma, a megtámadott határozat 33. pontjában pedig azt, hogy a fogyasztók csak azt a politikai üzenetet látják, amely egyértelműen kitűnik a bejelentett védjegyből. A megtámadott határozat 34. pontjában kifejtette továbbá, hogy a bejelentett védjegyet nem úgy észlelik, mint amely valamely üzleti vagy kereskedelmi egységet népszerűsít, hanem legfeljebb úgy, mint amely a bátorságot népszerűsíti egy szélsőségesen nehéz helyzetben.

34 Ebből egyrészt az következik, hogy a fellebbezési tanács a bejelentett védjegyet nem tekintette reklámjelmondatnak.

35 Másrészt a fellebbezési tanács nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy azon általános elv, amely szerint az érintett vásárlóközönség kevés figyelmet fordít az olyan megjelölésre, amely nem biztosít számára azonnali információt a megvásárolni szándékozott áru vagy szolgáltatás származására vagy rendeltetésére vonatkozóan, mivel azt nem fogja védjegyként észlelni, vagy megjegyezni, vonatkozik azon megjelölésekre is, amelyek fő üzenete politikai jellegű.

36 Márpedig, figyelembe véve a védjegynek a fenti 16. pontban felidézett alapvető rendeltetését, a megjelölés nem képes betölteni e funkciót, ha a jelenlétében az átlagfogyasztó nem az áru vagy szolgáltatás származásának megjelölését érzékeli, hanem kizárólag a politikai üzenetet.

37 Harmadszor, ha valamely áru- vagy szolgáltatáscsoportra ugyanaz a kizáró ok vonatkozik, az illetékes hatóságnak elegendő valamennyi érintett árura és szolgáltatásra vonatkozó átfogó indokolást adnia (lásd: 2014. március 21-i FTI Touristik kontra OHIM [BigXtra] ítélet, T-81/13, nem tették közzé, EU:T:2014:140, 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Bár az ítélkezési gyakorlat valóban pontosította, hogy e lehetőség csak az egymással olyannyira közvetlen és konkrét kapcsolatot mutató árukra és szolgáltatásokra terjed ki, amelyek kellőképpen homogén áru- vagy szolgáltatáscsoportot, illetve -kategóriát alkotnak, mindazonáltal jelezte, hogy annak meghatározása érdekében, hogy az áruk és szolgáltatások egymással kellőképpen közvetlen és konkrét kapcsolatot mutatnak-e, és így kellően homogén csoportokra vagy kategóriákra oszthatóak, figyelembe kell venni ennek célját, mely azon kérdés konkrét vizsgálatának lehetővé tétele és megkönnyítése, hogy a védjegybejelentésben szereplő megjelölésre vonatkozik-e a feltétlen kizáró okok valamelyike (lásd: 2020. május 13-i Koenig & Bauer kontra EUIPO [we're on it] ítélet, T-156/19, nem tették közzé, EU:T:2020:200, 60. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Az érintett áruk és szolgáltatások egy vagy több csoportba vagy kategóriába osztásának többek között azon közös jellemzőik alapján kell történnie, melyek jelentőséggel bírnak az említett áruk és szolgáltatások tekintetében bejelentett védjeggyel szemben egy adott feltétlen kizáró ok érvényesíthetősége fennállásának vagy hiányának elemzésekor (lásd: 2020. május 13-i we're on it ítélet, T-156/19, nem tették közzé, EU:T:2020:200, 61. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Következésképpen az ilyen értékelést konkrétan kell elvégezni, minden egyes védjegybejelentés, és adott esetben minden egyes esetleg alkalmazható feltétlen kizáró ok vizsgálatakor (2017. május 17-i EUIPO kontra Deutsches Entertainment Services Group ítélet, C-437/15 P, EU:C:2017:380, 33. pont).

38 A jelen ügyben a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 34. és 37. pontjában úgy ítélte meg, hogy a bejelentett védjegyet az érintett vásárlóközönség nem úgy fogja fel, mint amely kereskedelmi származást jelöl. Egyébiránt a megtámadott határozat 36. pontjában pontosította, hogy a bejelentett védjegyben szereplő mondatot mindenekelőtt politikai üzenetként értelmeznék, és ezen észlelés az e védjeggyel érintett valamennyi áru vagy szolgáltatás tekintetében azonos lenne.

39 Ebből következik, hogy a fellebbezési tanács úgy vélte, hogy a bejelentett védjegy árujegyzékében szereplő áruk és szolgáltatások kellően homogén csoportot alkotnak, tekintettel arra a feltétlen kizáró okra, amelybe szerinte az említett védjegy lajstromozása ütközik.

40 Mivel a fellebbezési tanács helyesen állapította meg, hogy a bejelentett védjegyet az érintett vásárlóközönség nem kereskedelmi származást jelölőként, hanem olyan politikai üzenetként észleli, amely Ukrajnának az Oroszországi Föderáció katonai agressziója elleni küzdelmét támogatja, a bejelentett védjeggyel érintett valamennyi árut és szolgáltatást jogszerűen sorolhatta egyetlen kategóriába, annak ellenére, hogy azok eltérő sajátos jellemzőkkel rendelkeznek.

41 Következésképpen, figyelembe véve a bejelentett védjegy sajátosságát, és azt, hogy az érintett vásárlóközönség a védjegybejelentésben szereplő valamennyi árura és szolgáltatásra tekintettel azonos módon észleli azt, a fellebbezési tanács nem követett el értékelési hibát, amikor úgy ítélte meg, hogy az említett áruk és szolgáltatások egyetlen csoportba tartoznak, amelyre ugyanúgy vonatkozik az általa elfogadott kizáró ok.

42 Harmadsorban, az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valamely védjegynek a 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett megkülönböztető képességét egyrészt a védjegybejelentésben szereplő árukra és szolgáltatásokra tekintettel, másrészt az érintett vásárlóközönség észlelésére tekintettel kell értékelni (lásd: 2004. április 29-i Henkel kontra OHIM ítélet, C-456/01 P és C-457/01 P, EU:C:2004:258, 35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

43 A felperes azon érve, amely szerint a bejelentett védjegy közvetlenül és egyértelműen az ukrán határőrséghez kapcsolódik, amely az e védjegyben szereplő mondat szerzője, és így azt az érintett vásárlóközönség olyan megkülönböztető megjelölésként fogja fel, amely lehetővé teszi az azzal jelölt áruk és szolgáltatások felperestől származóként történő azonosítását, legfeljebb a 2017/1001 rendelet 7. cikke (3) bekezdésének, nem pedig az említett rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának hatálya alá tartozik, mivel elemzése azon tulajdonságok értékelését foglalja magában, amelyeket a bejelentett védjegy az érintett közönség körében történő használata révén szerezhetett volna, hogy az utóbbiak a szóban forgó árukat és szolgáltatásokat a felperestől származóként azonosíthassák. Ezt az érvet tehát nem lehet figyelembe venni az említett védjegy benne rejlő megkülönböztető képességének értékelése során (lásd ebben az értelemben: 2019. szeptember 24-i Crédit Mutuel Arkéa kontra EUIPO – Confédération nationale du Crédit mutuel (Crédit Mutuel) ítélet, T-13/18, EU:T:2019:673, 62. pont). Márpedig a felperes nem hivatkozott a 2017/1001 rendelet 7. cikkének (3) bekezdésére, és azt sem állította, hogy a bejelentett védjegy használata révén megkülönböztető képességre tett volna szert e rendelkezés értelmében.

44 A fentiekből következik, hogy a fellebbezési tanács helyesen állapította meg, hogy a bejelentett védjegy nem rendelkezik a 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett megkülönböztető képességgel.

45 Ennélfogva a felperes első jogalapját mint megalapozatlant el kell utasítani.

A második, az egyenlő bánásmód és a megfelelő ügyintézés elvének megsértésére alapított jogalapról

46 A felperes szerint a fellebbezési tanács megsértette az egyenlő bánásmód és a megfelelő ügyintézés elvét azzal, hogy a bejelentett védjegy megkülönböztető képességének értékelésére a múltban a hasonló megjelölések, különösen a politikai jelmondatok megkülönböztető képességének értékelése során alkalmazott szempontoktól eltérő szempontokat alkalmazott.

47 Mivel a fellebbezési tanács arra hivatkozott, hogy a bejelentett védjegy megkülönböztetésre alkalmatlanná vált bármilyen áru vagy szolgáltatás tekintetében amiatt, hogy azt intenzíven, nem kereskedelmi összefüggésben használták, a politikai jelmondatokból álló hasonló védjegyeket vagy más, nem kereskedelmi, politikai vagy történelmi környezetben intenzív használat tárgyát képező megjelöléseket nem kellett volna bármely áru vagy szolgáltatás tekintetében lajstromozni.

48 Az EUIPO vitatja a felperes érveit.

49 Az EUIPO a hatáskörét az uniós jog általános elveivel, így az egyenlő bánásmód elvével és a megfelelő ügyintézés elvével összhangban köteles gyakorolni (2011. március 10-i Agencja Wydawnicza Technopol kontra OHIM ítélet, C-51/10 P, EU:C:2011:139, 73. pont; 2013. december 12-i Getty Images (US) kontra OHIM végzés, C-70/13 P, nem tették közzé, EU:C:2013:875, 41. pont; lásd még: 2018. július 4-i Deluxe Entertainment Services Group kontra EUIPO (deluxe) ítélet, T-222/14 RENV, nem tették közzé, EU:T:2018:402, 65. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

50 Noha az egyenlő bánásmód és a megfelelő ügyintézés elvére tekintettel az EUIPO köteles figyelembe venni a hasonló kérelmekre vonatkozóan már meghozott határozatokat, és különösen figyelmesen kell megvizsgálnia azt a kérdést, hogy ugyanúgy kell-e határoznia, ezen elvek alkalmazását össze kell egyeztetni a jogszerűség elvének tiszteletben tartásával oly módon, hogy jogellenességben nem lehet egyenlőség, és valamely megjelölés védjegyként való lajstromozását kérő személy előnyök szerzése végett nem hivatkozhat a saját vagy más javára esetlegesen elkövetett jogsértésre azonos határozat meghozatala érdekében. Végeredményben a jogbiztonságon és közelebbről a megfelelő ügyintézésen alapuló indokok miatt, a védjegyek indokolatlan lajstromozásának megakadályozása érdekében minden védjegybejelentés vizsgálatának szigorúnak és teljes körűnek kell lennie. Ekképpen e vizsgálatot minden egyes konkrét esetben el kell végezni, mivel valamely megjelölés védjegyként való lajstromozása az adott ügy ténybeli körülményei keretében alkalmazandó olyan sajátos szempontoktól függ, amelyek annak ellenőrzésére szolgálnak, hogy a szóban forgó megjelölésre nem vonatkozik-e valamely kizáró ok (lásd: 2011. március 10-i Agencja Wydawnicza Technopol kontra OHIM ítélet, C-51/10 P, EU:C:2011:139, 73–77. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2019. február 14-i Bayer Intellectual Property kontra EUIPO [Egy szív ábrázolása] ítélet, T-123/18, EU:T:2019:95, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

51 A Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy e megfontolások akkor is érvényesek, ha a lajstromoztatni kívánt megjelölés azonos elemekből áll, mint egy olyan védjegy, amelyet a szóban forgó megjelölés bejelentésében szereplő árukkal, illetve szolgáltatásokkal azonos vagy azokhoz hasonló áruk vagy szolgáltatások tekintetében már lajstromoztak (2013. december 12-i Getty Images (US) kontra OHIM végzés, C-70/13 P, nem tették közzé, EU:C:2013:875, 45. pont).

52 Így a fellebbezési tanács azon határozatainak jogszerűségét, amelyek nem diszkrecionális jogkörbe, hanem mérlegelést nem engedő hatáskörbe tartoznak, kizárólag az uniós bíróság által értelmezett 2017/1001 rendelet alapján kell értékelni, és nem az EUIPO korábbi határozathozatali gyakorlata alapján, amely egyébként sem köti az uniós bíróságot (lásd: 2007. április 26-i Alcon kontra OHIM ítélet, C-412/05 P, EU:C:2007:252, 65. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2019. június 26-i Agencja Wydawnicza Technopol kontra EUIPO [200 PANORAMICZNYCH és társai] ítélet, T-117/18–T-121/18, EU:T:2019:447, 114. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

53 A jelen ügyben, amint az a fenti 44. pontból kitűnik, a fellebbezési tanács a teljes körű és konkrét vizsgálat alapján és az adott ügy releváns körülményeit figyelembe véve helyesen állapította meg, hogy a bejelentett védjegy a 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontján alapuló kizáró okba ütközik, így a felperes e megállapítás megcáfolása érdekében nem hivatkozhat eredményesen az EUIPO korábbi határozataira vagy az EUIPO olyan határozathozatali gyakorlatára, amelyet a fellebbezési tanács nem követett.

54 A fentiekre tekintettel a második jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A harmadik, a 2017/1001 rendelet 71. cikke (1) bekezdésének megsértésére alapított jogalapról

55 A felperes azt állítja, hogy a fellebbezési tanács megsértette a 2017/1001 rendelet 71. cikkének (1) bekezdését azáltal, hogy a megtámadott határozatban megtagadta az említett rendelet 7. cikke (1) bekezdésének f) pontjában foglalt feltétlen kizáró ok vizsgálatát, amelyre az elbíráló a 2022. december 22-i elutasító határozatát alapította.

56 A felperes nem vitatja a fellebbezési tanács azon jogát, hogy új kizáró okra hivatkozzon. Mindazonáltal úgy véli, hogy jogosult a fellebbezési tanács határozatát kérni az elbíráló által elfogadott indokolás megalapozottságáról, mivel időt és erőfeszítést fordított a fellebbezés benyújtására, és kifizette a hivatalos díjakat e határozat felülvizsgálata érdekében. E jog fennállását megerősíti a 2017/1001 rendelet (30) preambulumbekezdése.

57 Az EUIPO vitatja a felperes érveit.

58 A 2017/1001 rendelet 71. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési tanács a fellebbezés érdemi vizsgálatát követően határoz a fellebbezésről, és ennek során eljárhat annak a szervezeti egységnek a hatáskörében, amelyik a megtámadott határozatot hozta. E rendelkezésből az következik, hogy a fellebbezési tanácsnak az elbíráló lajstromozást megtagadó határozata ellen benyújtott fellebbezés alapján el kell végeznie a védjegybejelentés új és teljes körű, a jogi és a tényállási elemekre egyaránt kiterjedő érdemi vizsgálatát (lásd: 2019. február 13-i Nemius Group kontra EUIPO [DENTALDISK] ítélet, T-278/18, nem tették közzé, EU:T:2019:86, 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A fellebbezési tanács hatáskörrel rendelkezik arra, hogy újból megvizsgálja a lajstromozás iránti kérelmet a 2017/1001 rendelet 7. cikkében foglalt valamennyi feltétlen kizáró okra tekintettel, anélkül hogy ebben korlátozná az elbíráló okfejtése, illetve anélkül, hogy e tekintetben különös indokolást kellene kifejtenie (lásd ebben az értelemben: 2017. január 17-i Netguru kontra EUIPO [NETGURU] ítélet, T-54/16, nem tették közzé, EU:T:2017:9, 82. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

59 Egyébiránt a 2017/1001 rendelet 95. cikke (1) bekezdésének megfelelően a feltétlen kizáró okok vizsgálata során az EUIPO elbírálóinak, és fellebbezés esetén az EUIPO fellebbezési tanácsainak hivatalból vizsgálniuk kell annak megállapításához releváns tényeket, hogy a lajstromoztatni kért védjegyre vonatkoznak-e az ugyanezen rendelet 7. cikkében foglalt kizáró okok. Ebből következik, hogy az EUIPO illetékes szervei alapíthatják határozataikat olyan tényekre is, amelyekre a bejelentő nem hivatkozott (2006. június 22-i Storck kontra OHIM ítélet, C-25/05 P, EU:C:2006:422, 50. pont; 2015. április 21-i Louis Vuitton Malletier kontra OHIM [Szürke pepita minta ábrázolása] ítélet, T-360/12, nem tették közzé, EU:T:2015:214, 59. pont), feltéve hogy a bejelentő meghallgatáshoz való jogát tiszteletben tartják (lásd ebben az értelemben: 2019. február 13-i DENTALDISK ítélet, T-278/18, nem tették közzé, EU:T:2019:86, 31. pont). E tekintetben a 2017/1001 rendelet 70. cikkének (2) bekezdése lehetővé teszi az EUIPO fellebbezési tanácsa számára, hogy felhívja a feleket, „ahányszor csak szükséges, hogy az általa megjelölt határidőn belül nyújtsák be a fellebbezési tanács felhívásával kapcsolatos észrevételeiket”.

60 A jelen ügyben a felperest a 2023. június 13-i közleményben (lásd a fenti 7. pontot) tájékoztatták arról, hogy úgy tűnik, hogy a megjelölés a 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében nem rendelkezik megkülönböztető képességgel sem, és felhívták az ezzel kapcsolatos észrevételeinek megtételére. A fellebbezési tanács megfelelően figyelembe vette ezeket az észrevételeket a megtámadott határozatban, amint az például annak 32. pontjából is kitűnik. Ebből következik, hogy a felperes meghallgatáshoz való jogát a jelen ügyben tiszteletben tartották.

61 A bejelentett védjegy lajstromozása iránti kérelem teljes körű és konkrét vizsgálatát követően a fellebbezési tanács a megtámadott határozattal elutasította a felperes fellebbezését, amelyben vitatta e kérelemnek az elbíráló által a 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján történő elutasítását, és úgy ítélte meg, hogy ezért már nem szükséges megvizsgálni, hogy a bejelentett védjegy lajstromozását ugyanezen rendelet 7. cikke (1) bekezdésének f) pontja alapján is meg kell-e tagadni.

62 Ezáltal a fellebbezési tanács a 2017/1001 rendelet 71. cikkének (1) bekezdése által számára elismert széles mérlegelési jogkört gyakorolta, és az elbíráló hatáskörét gyakorolta annak érdekében, hogy elvégezze a védjegybejelentés új és teljes körű, a jogi és a tényállási elemekre egyaránt kiterjedő érdemi vizsgálatát.

63 Márpedig a 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének szövegéből kitűnik: egyetlen feltétlen kizáró ok fennállása is elegendő ahhoz, hogy a szóban forgó megjelölés ne legyen európai uniós védjegyként lajstromozható (lásd: 2022. március 2-i Pluscard Service kontra EUIPO [PLUSCARD] ítélet, T-669/20, nem tették közzé, EU:T:2022:106, 67. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

64 Mivel a fellebbezési tanács helyesen állapította meg, hogy a bejelentett védjegy a 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontján alapuló kizáró okba ütközik, téves jogalkalmazás nélkül vélhette úgy, hogy már nem szükséges megvizsgálni, hogy a bejelentett védjegy lajstromozását az említett rendelet 7. cikke (1) bekezdésének f) pontja alapján meg kell-e tagadni.

65 Ennélfogva a harmadik jogalapot mint megalapozatlant, következésképpen pedig a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

66 A Törvényszék eljárási szabályzata 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

67 Ugyanakkor, mivel az EUIPO csak tárgyalás tartása esetén kérte a felperes költségek viselésére való kötelezését, tárgyalás tartása hiányában úgy kell határozni, hogy a felek mindegyike maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (harmadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) Az Administration of the State Border Guard Service of Ukraine és az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO) maga viseli a saját költségeit.

Škvařilová-Pelzl Nõmm Steinfatt

Kihirdetve Luxembourgban, a 2024. november 13-i nyilvános ülésen.

Aláírások